

พระราชบัญญัติสมุด เอกสาร และหนังสือพิมพ์
พุทธศักราช ๒๔๗๐

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระอัฐมรามาธิบดินทร เจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า

โดยที่สมุดเอกสาร และหนังสือพิมพ์ ซึ่งออกโฆษณาในพระราชอาณาจักรก็ดี ฤๅที่มีผู้นำเข้ามาในพระราชอาณาจักรก็ดี มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุก ๆ ปี

และโดยที่พระราชบัญญัติว่าด้วยสมุด เอกสาร และหนังสือพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๖๕ ไม่พอที่จะกำกับตรวจตราการพิมพ์

วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๑๗๕

การโฆษณา และการจ่ายแจกบันดาสิ่งที่ได้พิมพ์ขึ้น สมควร
ที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัตินั้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อความเบื้องต้น

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติ
สมุด เอกสาร และหนังสือพิมพ์ พุทธศักราช ๒๔๗๐

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายตั้งแต่วัน
ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยสมุด เอกสาร
และหนังสือพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๖๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การพิมพ์” หมายความว่า การกดให้เป็นรอยอย่างใด ๆ
ไม่เจาะแต่ด้วยดีพิมพ์ ให้หมายตลอดทั้งการที่ทำได้ด้วยพิมพ์
หิน ฤด้วยใช้เครื่องกล ฤาเครื่องมืออย่างใด ๆ อันเป็นทางให้ทำ
ได้หลาย ๆ ฉบับ

“สมุดและเอกสาร” หมายความว่า แผ่นกระดาษ ฤาวัตถุ
อย่างใด ๆ ที่พิมพ์เป็นภาษาใด ๆ (รวมทั้งแผ่นบทเพลง

เล่ม ๔๔ หน้า ๑๘๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐

แผนที่ ชำรุด แผนที่ โปประกาศ ภาพระบายสี ภาพวาด
ภาพถ่าย แผ่นเสียง ฤกษ์อื่นใดทำนองนั้น)

“หนังสือพิมพ์” หมายความว่าหนังสือที่พิมพ์เป็น
ภาษาใด ๆ ซึ่งมีข่าวฤกษ์แสดงความคิดเห็น ฤกษ์ประกาศแจ้งความ
อย่างใด ๆ กับทั้งหนังสือรวิวิและแมกาซีนซึ่งออกโฆษณา
ฤกษ์ที่เห็นประจักษ์ว่า มีเจตนาจะนำออกโฆษณาเป็นระยะ
เวลามีกำหนด ฤกษ์เป็นระยะครั้งคราวอันไม่มีกำหนดแน่

ข้อความที่คัดจากสมุด เอกสาร ฤกษ์หนังสือพิมพ์มาพิมพ์
ขึ้นต่างหากจากสมุดและเอกสาร ฤกษ์หนังสือพิมพ์นั้น ๆ ก็คือ
ฤกษ์ที่ตัดออกจากสมุด เอกสารฤกษ์หนังสือพิมพ์เช่นนั้นก็
ท่านให้ถือว่าเป็นสมุด และเอกสาร ฤกษ์หนังสือพิมพ์ แล้ว
แต่กรณี

“การโฆษณา” หมายความว่าการขาย จ่ายแจก ฤกษ์เสนอ
ขาย เสนอจ่ายแจกซึ่งสมุด เอกสารฤกษ์หนังสือพิมพ์ ฤกษ์
ข้อความที่คัดออกจากนั้น ไม่เลือกว่าการจ่ายแจกฤกษ์เสนอ
จ่ายแจกนั้นจะเป็นการให้เปล่าฤกษ์มิใช่

“ผู้ประพันธ์” หมายความว่าบุคคลใด ๆ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ
โดยลำพังฤกษ์โดยร่วมมือกับผู้อื่นในการเรียบเรียง ฤกษ์แปล

วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๑๘๑

หนังสือ (รวมทั้งประกาศแจ้งความ) ที่ได้ออกโฆษณาเป็น
สมุดตาเอกสาร ฤโฆษนาในหนังสือพิมพ์

“บรรณาธิการ” หมายความว่าบุคคลคนเดียวฤหลายคน
ซึ่งออกฤโฆษนาสมุดตาเอกสาร และถ้าเป็นกรณีหนังสือ
พิมพ์ หมายความว่าบุคคลคนเดียวฤหลายคนผู้ออกฤโฆษนา
หนังสือพิมพ์ ฤเกี่ยวข้องในการเรียบเรียง เลือกรสร ฤ
ตรวจแก้หนังสือพิมพ์นั้น ๆ ไม่เลือกว่าบรรณาธิการคนเดียว
ฤหลายคนนี้จะได้รับเงินเดือนฤส่วนแบ่งประโยชน์ฤหาไม่
และไม่เลือกว่าเขาเหล่านั้นแต่คนเดียว ฤทั้งหมด ฤแต่
บางคนจะได้เป็นผู้เขียนเรื่องลงตัวในสมุดและเอกสาร ฤ
หนังสือพิมพ์นั้นฤหาไม่

“เจ้าของ” หมายความว่าบุคคลคนเดียวฤหลายคนผู้
ออกเงินทุนทั้งหมดฤแต่บางส่วนที่จำเป็นเพื่อออกและจัดการ
หนังสือพิมพ์

บุคคลคนเดียวกันจะรับตำแหน่งนำที่ต่าง ๆ ทั้งหมด ฤ
แต่บางตำแหน่งอย่างใดอย่างหนึ่งของผู้ประพันธ์ บรรณา
ธิการและเจ้าของในขณะเดียวกันก็ได้

มาตรา ๕ เอกสารค้พิมพ์ดังต่อไปนี้ไม่เข้าอยู่ในบทวิเคราะห์
แห่งมาตราก่อน คือ

เล่ม ๔๔ หน้า ๑๘๒ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐

นามบัตรบุคคลชื่อนามบัตรสำนักค้า คำจํานำใบบิลล์ฤกษ์คำ
จําจําจดหมาย ธนาคารบัตร และบัตรตราของรัฐบาล ตัว
แลกเงิน เช็คตัวสัญญาใช้เงิน ฤกษ์บัตร ฤกษ์ใบหลักประกัน
ใช้เงินอย่างอื่น ใบตราส่ง กรมธรรม์ประกันภัย โฉนดตรา
สาร ฤกษ์หนังสือสัญญาใบรับเงิน ใบรับหนังสือ ฤกษ์ใบรับของ
แบบพิมพ์ อันใช้ในการค้าขายทั่วไป ถ้อยคำสำนวนในศาล
ยุติธรรม ฤกษ์หมาย คำสั่ง แบบพิมพ์ และกระดาษอย่างอื่น ๆ
ซึ่งเจ้าหน้าที่ปกครองฤกษ์เจ้าพนักงานอื่นได้พิมพ์ขึ้นเพื่อดำเนิน
การตามหน้าที่

มาตรา ๖ "สมุดและเอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤกษ์บท
ประพันธ์ อันเป็นเขียนนามแผ่นดิน" หมายความว่า
สมุด เอกสาร หนังสือพิมพ์ ฤกษ์บทประพันธ์ที่โฆษณาใน
หนังสือพิมพ์อันมีความมุ่งหมายทางตรงฤกษ์ทางอ้อม (คือโดย
อนุมาณก็ดี แนะก็ดี กล่าวกระทบก็ดี กล่าวเปรียบก็ดี โดย
ปริยาย ฤกษ์ประการอื่นก็ดี) เพื่อจะ

(๑) ยุยงให้กระทำความผิดฐานประทุษร้ายต่อสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวและพระราชอาณาจักร (กฎหมายลักษณะอาญา
มาตรา ๕๗ ถึง ๑๑๕) ฤกษ์ความผิดต่อเจ้าพนักงานผู้กระทำ

การตามหน้าที่อันชอบด้วยกฎหมาย (กฎหมายลักษณะอาญา
มาตรา ๑๑๖ ถึง ๑๒๒, ๑๒๗, ๑๒๘) ฤ็ฐานใช้อำนาจและ
ตำแหน่งหน้าที่ในทางทุจริต (กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๔๒
ถึง ๑๔๖) ฤ็ความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียอำนาจศาล
(กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๔๗ ถึง ๑๕๔ ฤ็ความผิดต่อ
ศาสนา (กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๗๒ และ ๑๗๓) ฤ็
ความผิดฐานสมคบกันเป็นอั้งยี่ และเป็นช่องโจรผู้ร้าย
(กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๗๗ ถึง ๑๘๒) ฤ็ก่อการฉ้อฉล
(กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๘๓ และ ๑๘๔) ฤ็ความผิด
ฐานกระทำให้เกิดภัยอันตรายแก่สาธารณชน ฐานกระทำให้
สาธารณชนปราศจากความสดวกในการไปมา และการส่ง
ข้าวและของถึงกัน และฐานกระทำให้สาธารณชนปราศจาก
ความสุขสบาย (กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๘๕, ๑๘๖
๑๘๘ ถึง ๑๙๔, ๑๙๖, ๑๙๘ ถึง ๒๐๐) ฤ็ทำผิดฐานปลอม
แปลงเงินตรา ปลอมดวงตราปลอมบัตรตรา และปลอมตัว
(กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๐๒, ๒๐๓, ๒๑๐ ถึง ๒๑๔)
ฤ็ความผิดฐานกระทำทุจริตในทางค้าขาย (กฎหมายลักษณะ
อาญามาตรา ๒๓๒) ฤ็

(๒) ขยงให้กระทำความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และโจรสลัด และความผิดฐานกระทำให้เสื่อมเสียอิศราภาพ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖๘, ๒๖๕ และ ๒๗๐ แห่งกฎหมายลักษณอาญาเมื่อการขยงเช่นนี้ได้กระทำลงเกี่ยวเนื่อง ฤพาตถึงการเมืองฤเศรษฐกิจ ฤ

(๓) โฆษณาข่าวฤเอกสารที่เป็นเท็จ หากว่าการโฆษณานั้นได้ยั้งความปั่นป่วนให้เกิดขึ้นต่อความสงบราบคาบของประชาชน เว้นแต่ผู้กระทำผิดจะนำสืบได้ว่าตนเชื่อโดยสุจริตว่าข่าวฤเอกสารนั้นๆ มิได้เป็นเท็จ ฤ

(๔) แสดงความเห็นชอบฤสรรเสริญเป็นชอบบุคคลใดๆ ซึ่งได้กระทำความผิด ฤพยายามจะกระทำความผิดดังที่ระบุไว้ในวรรค ๑ และ ๒ แห่งมาตรานี้ ฤ

(๕) ให้เกิดความเกลียดชัง ฤดูหมิ่นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฤรัฐบาล ฤราชการแผ่นดิน ฤจะให้มีมีการเปลี่ยนในรัฐบาล ฤพระราชกำหนดกฎหมาย ด้วยใช้กำลังบังคับ ฤกระทำร้าย ฤจะให้คนทั้งหลายเกิดความไม่พอใจและกระด้างกระเดื่องถึงอาจเกิดเหตุร้ายขึ้นในแผ่นดินของท่านได้ ฤจะกวนให้เกิดขึ้นซึ่งความเกลียดชังระวางคนต่างชั้น ฤขยงให้คนทั้งหลายกระทำการล่วงลเมิดพระราชกำหนดกฎหมาย

ข้อความที่กล่าวมาในวรรคข้างบนนี้ ท่านไม่ให้ถือว่าเป็น
การห้ามโฆษณาข้อปรารถนาความเห็นอันปราศจากลำเอียงซึ่ง
กล่าวเพื่อสาธารณประโยชน์ในอันจะติชมการกระทำ ฤๅข้อ
วินิจฉัย ฤๅวิธีปฏิบัติการของรัฐบาลหรือราชการแผ่นดิน

มาตรา ๗ ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาและ
กำกับตรวจตราการและให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดีเพื่อดำเนิน
การให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ^๕ กฎเสนาบดีนั้นเมื่อได้
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้เป็นอันใช้บังคับได้

แผนก ๑

การพิมพ์และโฆษณาสมุดและเอกสาร

มาตรา ๘ ห้ามมิให้^๕ผู้หนึ่งผู้ใดมีและใช้เครื่องพิมพ์ เมื่อ
ยังมีได้รับใบอนุญาตจากสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศา
ภิบาลให้มีและใช้เครื่องพิมพ์นั้น

มาตรา ๙ คำขอใบอนุญาตนั้นให้ลงวันและลงชื่อผู้ขอ
และให้มีรายการข้อความดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ และหลักแหล่งของผู้ขอ
- (๒) ตำบลแห่งสถานที่ที่จะมีและใช้เครื่องพิมพ์นั้น

(๓) จำนวนเครื่องพิมพ์ที่จะมีและใช้ และข้อความทางเทคนิคอย่างอื่นเกี่ยวกับเครื่องพิมพ์ แล้วแต่จะได้บังคับไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๑๐ สมุหพระนครบาล ฤาสมุหเทศาภิบาลที่ได้รับคำขอใบอนุญาตมีและใช้เครื่องพิมพ์ก็ให้ออกใบอนุญาตให้เว้นแต่จะเห็นสมควรบอกปิดไม่ยอมอนุญาตด้วยเหตุอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤาสีลธรรมอันดีของประชาชน

การให้ใบอนุญาต ฤาไม่ยอมออกใบอนุญาตกับทั้งเหตุที่ไม่ยอมนั้น ให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้ขอใบอนุญาตภายในสองเดือนนับแต่วันในคำขอใบอนุญาต

มาตรา ๑๑ ด้วยเหตุอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤาสีลธรรมอันดีของประชาชน สมุหพระนครบาล ฤาสมุหเทศาภิบาลจะถอนใบอนุญาตที่ได้ให้ไปนั้นในเวลาใด ๆ ก็ได้ จะถอนเสียตลอดกาลฤาชั่วคราวกำหนดเวลาทำใดก็ได้ ตามแต่จะเห็นสมควร

การถอนใบอนุญาตเช่นนั้นให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับอนุญาต

มาตรา ๑๒ ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้นั้นเป็นใบอนุญาตเฉพาะตัวและให้ใช้ได้แต่ตัวผู้นั้น

วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๑๘๗

มาตรา ๑๓ เจ้าพนักงานซึ่งเสนาบดีกระทรวงมหาดไทย
ได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการนี้ มีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราสถานที่
ของบุคคลผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องพิมพ์ เพื่อจะได้
ทราบให้ตระหนักว่ามีได้มีกิจการอย่างใดกระทำลงอันเป็นการ
ฝ่าฝืนข้อความในใบอนุญาต ฤในพระราชบัญญัตินี้ และมี
อำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราสถานที่ของบุคคลใด ๆ ซึ่งถูกถอน
ใบอนุญาตแล้ว เพื่อจะได้ทราบให้ตระหนักว่าบุคคลนั้นได้
อนวัตตามคำแจ้งความถอนใบอนุญาตภายในเวลาอันควรฤไม่
เจ้าพนักงานนี้มีอำนาจที่จะเข้าไปตรวจตราสถานที่ของผู้ที่ไม่
ได้รับอนุญาต ซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีเครื่องพิมพ์ไว้ผลิตต่อ
พระราชบัญญัตินี้ แต่ทั้งนี้จะกระทำได้แต่เมื่อมีหมายเงาะ
การของเสนาบดี ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ฤตำรวจภูธร
ผู้บังคับการตำรวจนครบาล ฤตำรวจภูธร ฤผู้ว่าราชการ
จังหวัด ระบุชื่อบุคคลที่ถูกสงสัยและตำบลที่จะให้เข้าไป
ตรวจค้น

เครื่องพิมพ์ใด ๆ รวมทั้งตัวพิมพ์ ฤของสิ่งอื่นที่เกี่ยวข้อง
ด้วยเครื่องพิมพ์ ซึ่งมีได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ก็ดี
ฤใบอนุญาตให้ใช้ซึ่งถอนคืนมาโดยชอบแล้วก็ดี กับ

ที่บันดาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องด้วยนั้นเจ้าพนักงานจะยึดไว้ก็ได้

อนึ่งเจ้าพนักงานที่กล่าวว่ามีอำนาจที่จะลงเครื่องหมาย ฤ็ประทับตราไว้บนเรื่องพิมพ์ได้ตามที่ระบุไว้ในกฎเสนาบดี

มาตรา ๑๔ บุคคลผู้รับอนุญาตทุกคนต้องมีสมุดทะเบียนไว้เล่มหนึ่งซึ่งต้องจดชื่อสมุดเอกสาร ฤ็หนังสือพิมพ์ที่ตนได้พิมพ์ขึ้น จำนวนหนังสือและวันที่พิมพ์กับทั้งชื่อและหลักแหล่งของบุคคลผู้ให้พิมพ์

สมุดทะเบียนนี้ต้องนำแสดงต่อเจ้าพนักงาน ของรัฐบาล ในเมื่อเจ้าพนักงานต้องการจะรู้ข้อความในทะเบียนนั้น เพื่อประโยชน์ใด ๆ ก็ตามภายในขอบอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานนั้น

มาตรา ๑๕ สมุดฤ็เอกสารทุกฉบับที่พิมพ์ในพระราชอาณาจักต้องพิมพ์ชื่อของผู้พิมพ์ ตำบล และปีที่พิมพ์ลงไว้ในหน้าต้นฤ็หน้าสุดท้ายให้อ่านได้ความ

มาตรา ๑๖ บันดาสมุดฤ็เอกสารที่พิมพ์ขึ้นในกรุงสยามนั้นภายในสี่ปีคาหนะนั้นนับแต่วันพิมพ์เสร็จ ถ้าพิมพ์ในกรุงเทพฯ ให้ผู้พิมพ์ส่งไปยังหอพระสมุดแห่งพระนครสองฉบับโดยไม่คิดราคา ถ้าพิมพ์ในหัวเมืองให้ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาล

และให้ สมุหเทศาภิบาลจัดส่งต่อเข้ามายัง หอพระสมุดแห่ง
พระนครที่กรุงเทพฯ ฯ

ให้มีใบรับสมุดฤกษ์เอกสารเช่นว่านั้นออกให้แก่ผู้พิมพ์ และ
ให้เก็บรักษาสมุดฤกษ์เอกสารนั้นไว้ในบรรณาคมของหอพระ
สมุดแห่งพระนคร

แผนก ๒

การพิมพ์และโฆษณาหนังสือพิมพ์

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้ผูหนึ่งผู้ใดเป็นบรรณาธิการ ฤกษ์เป็น
เจ้าของหนังสือพิมพ์ที่พิมพ์ในประเทศสยาม เมื่อยังมีได้
รับใบอนุญาตจากสมุหพระนครบาล ฤกษ์สมุหเทศาภิบาล ให้
เป็นบรรณาธิการฤกษ์เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์นั้นได้ ถ้าขอ
ใบอนุญาตนั้นต้องลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้ขอ กับมีราย
การข้อความดังต่อไปนี้ คือ

(๑) ชื่อของหนังสือพิมพ์

(๒) วัตถุประสงค์ของหนังสือพิมพ์ (เช่นว่าเป็นหนังสือ
พิมพ์สามัญฤกษ์เทคนิค ฤกษ์เป็นหนังสือพิมพ์สำหรับลงประกาศ
แจ้งความ ฯลฯ) และกำหนดระยะเวลาที่ออก

(๓) ตำบลและหลักแหล่งที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่

(๔) ชื่อ และหลักแหล่งของโรงพิมพ์ที่จะพิมพ์หนังสือ

พิมพ์นั้น ให้ระบุด้วยว่าโรงพิมพ์นั้นเป็นของเจ้าของของอุบรณา
ธิการหนังสือพิมพ์ ว่าเป็นแต่รับจ้างพิมพ์

(๕) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ และหลักแหล่งของ
เจ้าของคนเดียวหลายคน

(๖) ชื่อ สัญชาติ อายุ อาชีพ และหลักแหล่งของ
บรรณาธิการคนเดียวหลายคน

ใบอนุญาตที่ออกให้แก่ผู้ขอนั้น เป็นใบ อนุญาต เฉพาะตัว
และให้ใช้ได้แต่ตัวผู้ขอเท่านั้น ถ้าจะเปลี่ยนรายการข้อ
ความที่แสดงไว้ในคำขอใบ อนุญาต นั้นไป อย่างหนึ่ง อย่างใด
ต้องนำเสนอเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเพื่ออนุมัติก่อน

มาตรา ๑๔ ให้สมุหพระนครบาล ฤาสมุหเทศาภิบาล
ออกใบอนุญาตให้ เว้นแต่จะเห็นสมควรบอกปิดไม่ยอม
อนุญาตด้วยเหตุอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤาศีลธรรมอันดี
ของประชาชน

ห้ามมิให้ออกใบอนุญาตให้แก่บุคคลดังจะกล่าวต่อไปนี้คือ

(ก) บุคคลซึ่งไม่มีความสามารถเต็มตามความหมายแห่ง
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(ข) บุคคลซึ่งไม่มีเคหสถานอยู่ในกรุงสยาม

(ค) ทหาร และข้าราชการประจำการ ในเมื่อวัตถุประสงค์
ประสงค์ของหนังสือพิมพ์นั้นเป็นไปในทางการเมือง

วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๑๕๑

(ง) บุคคลซึ่งได้เคยถูกพิพากษาจำคุกเพราะกระทำความผิดอย่างใด ๆ นอกจากความผิดฐานลหุโทษ ฤ็ความผิดอันได้กระทำโดยฐานประมาท

ใบอนุญาตให้เป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์นั้น ให้ออกให้แก่เฉพาะแก่บุคคลผู้มีภูมิรู้สอบได้ประโยคมัธยม ๖ ฤ็มีภูมิความรู้รอบตัวเป็นที่พอใจของเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

มาตรา ๑๕ สมุหพระนครบาล ฤ็สมุหเทศาภิบาลจะถอนใบอนุญาตที่ได้ออกให้ไปนั้นเสียในเวลาใด ๆ ก็ได้ จะถอนเสียตลอดกาล ฤ็ชั่วกำหนดเวลาเท่าใดก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

(ก) ด้วยเหตุผลอันเกี่ยวกับความสงบราบคาบฤ็ศีลธรรมอันดีของประชาชน

(ข) เมื่อผู้ได้รับใบอนุญาตถูกพิพากษาจำคุกเพราะกระทำความผิดอย่างใด ๆ นอกจากความผิดฐานลหุโทษ ฤ็ความผิดอันได้กระทำโดยฐานประมาท

(ค) ในกรณีโฆษณาบทประพันธ์อันกล่าวความเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลต่างประเทศซึ่งมีทางพระราชไมตรีกับประเทศสยาม เมื่อบทประพันธ์นั้น ๆ น่าจะเป็นเครื่องทำให้ทางพระราชไมตรี

ระวางรัฐบาลทั้งสองขาดฤๅเสื่อมเสียไปอย่างร้ายแรง ฤๅน่าจะเป็นเหตุก่อให้เกิดความปั่นป่วนร้ายแรงขึ้นในกรุงสยาม

แต่กระนั้นก็ดี สมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาลจะยังไม่ถอนใบอนุญาตในทันที และจะมีหนังสือตักเตือนบรรณาธิการฤๅเจ้าของผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติในข้อ (ก) (ข) ฤๅ (ค) แห่งวรรคก่อนว่า ถ้าขึ้นฝ่าฝืนอีกจะถอนใบอนุญาตก็ได้

การถอนใบอนุญาตนั้นให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับอนุญาต

ถ้าบรรณาธิการฤๅเจ้าของหนังสือพิมพ์จะโต้แย้งว่า บทประพันธ์ ฤๅประกาศแจ้งความ ซึ่งน่าจะเป็นเหตุให้ถอนใบอนุญาตนั้น บุคคลภายนอกเป็นผู้เขียนโดยใช้นามตรง ฤๅนามปากกา ฤๅนามแฝงก็ดี ฤๅว่าบทประพันธ์ ฤๅประกาศแจ้งความนั้นๆ ได้คัดลอกมาจากคำโฆษณาทางอื่นก็ดี ข้อโต้แย้งเช่นนี้ท่านว่าจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีหาได้ไม่

มาตรา ๒๐ บรรณาธิการ ฤๅเจ้าของผู้ถูกถอนใบอนุญาตตามความในมาตราก่อนนั้น เมื่อเวลาได้ล่วงไปปีหนึ่งนับแต่วันที่ถูกถอนใบอนุญาตแล้ว จะให้ได้รับใบอนุญาตใหม่ให้เป็นบรรณาธิการฤๅเจ้าของหนังสือพิมพ์อีกก็ได้ โดยเงื่อนไขว่า

วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๑๕๓

ต้องวางเงินประกันไว้เป็นจำนวนไม่เกินสองพันบาท ซึ่งจะ
ต้องริบเป็นของแผ่นดินในเมื่อถูกถอนใบอนุญาตอีก

มาตรา ๒๑ บันดาหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่พิมพ์ในพระราช
อาณาจักรต้องพิมพ์ชื่อเจ้าของ ชื่อผู้พิมพ์ และชื่อบรรณา
ธิการ ทั้งตำบลกับวันและปีที่พิมพ์นั้นลงไว้ในหน้าต้นหน้า
สุดท้ายให้อ่านได้ความ

มาตรา ๒๒ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ
ตลอดถึงหนังสือพิมพ์ แต่จะให้ส่งหนังสือพิมพ์เพิ่มอีกสอง
ฉบับโดยไม่คิดราคาไปยังที่ทำการสมุหพระนครบาล ฤๅสมุห
เทศาภิบาลในวันที่ยื่นหนังสือพิมพ์นั้น เพื่อพนักงานเจ้า
หน้าที่จะได้ตรวจตราให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๓ ข้อผูกพันอันระบุไว้ในแพนกันทานมิให้ใช้
บังคับไปถึงหนังสือราชกิจจานุเบกษา เว้นแต่ข้อที่จะต้องส่ง
ให้แก่หอพระสมุดแห่งพระนครสองฉบับทุก ๆ คราวที่ออก

แพน ก ๓

ความรับผิดชอบ การฟ้องคดี และวิธีดำเนินการ

มาตรา ๒๔ เมื่อบุคคลใดถูกบอกปิดไม่ออกใบอนุญาต
ให้พิมพ์และใช้เครื่องพิมพ์ก็ดี เพื่อเป็นบรรณาธิการก็ดี เพื่อ
เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ก็ดี ฤๅถูกถอนใบอนุญาตก็ดี ดังได้

กล่าวมาในมาตรา ๑๐, ๑๑, ๑๘, ๓๓ นั้น ไซ้ บุคคลนั้นท่านให้มีสิทธิที่จะร้องอุทธรณ์ต่อเสนาบดีกระทรวงมหาดไทยได้ โดยมูลว่า คำวินิจฉัยของสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาล ไม่ชอบด้วยหลักการ

แต่อย่างไรก็ดี ในระวางที่อุทธรณ์ต่อเสนาบดีนั้น ท่านให้บังคับการไปตามคำวินิจฉัยของสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาล อนึ่งคำวินิจฉัยของสมุหพระนครบาล ฤๅสมุหเทศาภิบาลอันเป็นไปโดยสุจริตนั้น แม้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยจะสั่งยกหรือแก้ไขเป็นประการใดก็ตาม รัฐบาลฤๅเจ้าพนักงานหาต้องรับผิดชอบให้แก่บุคคลผู้ได้รับอนุญาต ฤๅบุคคลอื่นใดเพราะเหตุที่ได้ปิดโรงพิมพ์ ฤๅที่หนังสือพิมพ์ต้องบังคับหยุดในระวางคอยคำวินิจฉัยของเสนาบดีนั้นไม่

มาตรา ๒๕ ถ้าเจ้าของหนังสือพิมพ์เป็นหุ้นส่วน ฤๅบริษัทจำกัดไซ้ ท่านว่าจะฟ้องเอาโทษตามพระราชบัญญัตินี้ได้ แต่เฉพาะผู้จัดการฤๅกรรมการเท่านั้น

มาตรา ๒๖ ผู้ประพันธ์และบรรณาธิการสมุดฤๅเอกสาร และผู้ประพันธ์ บรรณาธิการ และเจ้าของหนังสือพิมพ์ต้องรับผิดชอบกันในการใช้คำสินไหมทดแทนอย่างใด ๆ แก่บุคคลภายนอกในทางแพ่ง แต่หากหาตัวผู้ประพันธ์ บรรณาธิการ

ญาเจ้าของไม่ได้ ผู้พิมพ์เป็นผู้ต้องรับผิดชอบใหม่ทดแทน
เช่นว่านั้น

มาตรา ๒๓ ผู้ใดมีและใช้เครื่องพิมพ์ฤๅกระทำการเป็น
บรรณาธิการ ญาเจ้าของ หนังสือพิมพ์ โดยไม่ได้รับใบ อนุญาต
จากพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ดี ญาโดยที่ใบอนุญาตนั้นได้ ถูกถอน
คืนแล้วก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินปี
หนึ่งและปรับไม่เกินสองพันบาท

เพื่อประโยชน์แห่งข้อความในมาตรานี้ ท่านให้สันนิษฐาน
ไว้ก่อนว่า ผู้ใดครอบครองสถานที่อันมีเครื่องพิมพ์อยู่ ผู้
นั้นย่อมมีเครื่องพิมพ์นั้นไว้เพื่อใช้ เว้นแต่จะนำสืบได้เป็น
อย่างอื่น

มาตรา ๒๔ ผู้ใดจงใจถอดถอนญาเปลี่ยนแปลงเครื่อง
หมายฤๅตราอย่างใด ๆ อันเจ้าพนักงานซึ่งได้แต่งตั้งขึ้นเพื่อการ
นั้นได้ลงญาประทับไว้บนเครื่องพิมพ์ ท่านว่ามีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๒๕ ผู้พิมพ์คนใดละเลยเสียไม่มีสมุดทะเบียนดัง
กล่าวไว้ในมาตรา ๑๔ ก็ดี ญารักษาทะเบียนโดยประมาท
เลินเล่อ ก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
ร้อยบาท

เล่ม ๔๔ หน้า ๑๕๖ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐

มาตรา ๓๐ ผู้ใดจงใจแถลงความเท็จในคำขออนุญาตมี
และใช้เครื่องพิมพ์ที่ดี ในคำขออนุญาตเป็นเจ้าของฤาเป็น
บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ที่ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินหกเดือนและปรับไม่เกินร้อยบาท

มาตรา ๓๑ ถ้าสมุทเอกสารฤาหนังสือพิมพ์ได้ออกโฆษณา
โดยมิได้มีคำแถลงพิมพ์ไว้ในที่ระบุบังคับตามมาตรา ๑๕ และ
๒๑ ไซร์ ท่านว่าผู้พิมพ์มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่
เกินร้อยบาท ต่อฉบับหนึ่ง ๆ ที่มีได้เป็นไปตามบทบังคับแห่ง
มาตราที่กล่าวนั้น แต่ท่านมิให้ปรับเป็นจำนวนรวมกันเกิน
กว่าหมื่นบาทเพื่อความผิดตามมาตรา นี้ ในการนับแยกฉบับ
สมุทเอกสารฤาหนังสือพิมพ์อันเดียวกันที่ออกในคราวหนึ่ง ๆ

ถ้าคำแถลงนั้นเป็นเท็จ และเมื่อพิมพ์ผู้พิมพ์ก็รู้ยู่
เท็จ ท่านให้ลงโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน และปรับไม่เกิน
สองร้อยบาท

ผู้ใดขาย ฤา จำแจก สมุทเอกสาร ฤา หนังสือพิมพ์ เช่นนี้
ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสิบสองบาท แต่
บุคคลเช่นนี้ย่อมไม่มีโทษในกรณีคำแถลงเท็จ หากว่า
กระทำการโดยสุจริตและมีได้รู้ว่าคำแถลงนั้นเท็จ

มาตรา ๓๒ ผู้พิมพ์คนใดไม่อนุญาตให้ถูกต้องเต็มตามความในบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยการส่งสมุดเอกสาร ๓๒ หนังสือพิมพ์ที่ตนได้พิมพ์ขึ้นให้ แก่หอพระสมุดแห่งพระนครก็ดี ฤๅแก่สมุหเทศาภิบาลก็ดี ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ

(๑) ในกรณีสมุดเอกสารปรับไม่เกินสองร้อยบาท

(๒) ในกรณีหนังสือพิมพ์ปรับไม่เกินยี่สิบบาททุกคราวที่ละเลยไม่ส่งฉบับที่ออกใหม่

แต่ถ้าภายในปีหนึ่งจากวันที่กระทำความผิด คราวก่อนได้ละเลยไม่ส่งอีกไซ้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดที่ได้กระทำในคราวก่อนเป็นทวีคูณ

มาตรา ๓๓ เมื่อใดมีความผิดทางอาญา (นอกจากที่ได้กล่าวไว้ใน มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยสมุดเอกสารหนังสือพิมพ์ ฤๅบทประพันธ์ อันเป็นเขียนนามแผ่นดิน) ได้กระทำลงด้วยการโฆษณาสมุดเอกสาร ๓๓ หนังสือพิมพ์ใด ๆ ท่านว่าผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของมีความผิดในฐานะส่วนตัวกร ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ แต่ไว้ในกรณีเช่นนี้หากผู้ประพันธ์ พิสูจน์ได้ว่าการโฆษณาได้กระทำลงโดยปราศจากความยินยอมของ

ตนก็ดี ฤๅกระทำลงฝ่าฝืนคำสั่งของตนก็ดี ท่านว่าผู้ประพันธ์
ไม่มีโทษ

ถ้าไม่รู้ตัวผู้ประพันธ์บรรณาธิการฤๅเจ้าของฤๅเอาตัวมาให้
ศาลพิจารณาไม่ได้ ท่านให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์ในฐานะเป็น
ตัวการ

มาตรา ๓๔ ผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของคนใด
พยายาม จะยุยง ฤๅ ก่อให้เกิดการกระทำผิด ทางอาญา ขึ้นด้วย
ออกสมุดเอกสาร ฤๅหนังสือพิมพ์ (นอกจากที่กล่าวไว้ใน
มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ว่าด้วยสมุดเอกสาร
หนังสือพิมพ์ฤๅบทประพันธ์อันเป็นเสียนนามแผ่นดิน) ท่าน
ว่ามีความผิดต้องระวางโทษ กึ่งหนึ่ง ของอัตราโทษ ที่บัญญัติไว้
สำหรับความผิดนั้น ๆ แต่มิให้เกินกว่าจำคุกสิบปี

ถ้าความผิดที่ได้ยุยงนั้นเป็นอันว่า ได้มีผู้กระทำลงจริงก็ดี
ฤๅได้มีผู้พยายามกระทำก็ดี ท่านว่าผู้ประพันธ์บรรณาธิการ
ฤๅเจ้าของมีโทษในฐานะเป็นตัวการแห่งความผิดนั้น ๆ แต่
ท่านมิให้เอาโทษเกินกว่าจำคุกสิบห้าปี

ในกรณีทั้งสองนี้ ถ้าไม่รู้ตัวผู้ประพันธ์บรรณาธิการฤๅเจ้า
ของ ฤๅเอาตัวมาให้ศาลพิจารณาไม่ได้ ท่านให้เอาโทษแก่
ผู้พิมพ์ในฐานะเป็นตัวการ

มาตรา ๓๕ ผู้ใดขายถ่ายจ่ายแจกฤเสนอขายเสนอจ่ายแจก สมุดเอกสาร ฤหนังสือพิมพ์ใด ๆ อันการโฆษณา สมุดเอกสาร ฤหนังสือพิมพ์นั้น ๆ ได้เป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดขึ้นดังกล่าวไว้ในมาตรา ๓๓ และ ๓๔ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษในฐานะเป็นผู้สมรู้ หากว่าบุคคลผู้นั้นได้รู้อยู่ว่าได้มีการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้วเพราะการโฆษณาสมุดเอกสาร ฤหนังสือพิมพ์นั้น

มาตรา ๓๖ อันสมุดเอกสาร ฤหนังสือพิมพ์ที่เป็นเสียนหนามแผ่นดินก็ดี บทประพันธ์อันเป็นเสียนหนามแผ่นดิน โฆษณาในหนังสือพิมพ์ก็ดี เมื่อได้พิมพ์ขึ้นในกรุงสยาม ท่านว่าผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของมีความผิดต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินห้าปี ฤปรับไม่เกิน ห้าพันบาท ฤ ทั้งจำ และปรับทั้งสองสถาน

ผู้พิมพ์ สมุดเอกสาร ฤหนังสือพิมพ์ ฤ บทประพันธ์อันเป็นเสียนหนามแผ่นดินเช่นนี้ มีความผิดต้องระวางโทษในฐานะเป็นผู้สมรู้ แต่ถ้าไม่รู้ตัวผู้ประพันธ์บรรณาธิการและเจ้าของก็ดี ฤเอาตัวมาให้ศาลพิจารณาไม่ได้ก็ดี ท่านให้เอาโทษแก่ผู้พิมพ์ ในฐานะเป็นตัวการ

ถ้าความผิดที่ ยุง ส่งเสริมด้วย สมุดเอกสาร หนังสือพิมพ์
ฎาบทประพันธ์อันเป็น เสียนหนามแผ่นดิน นั้นได้มี ผู้กระทำ
ลงจริงก็ดี ฎาได้มีผู้พยายามกระทำก็ดี ท่านว่าผู้ประพันธ์
บรรณาธิการเจ้าของและผู้พิมพ์ มีความผิดใน ฐานเป็นตัวการ
ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ แต่มิให้
เกินกว่าจำคุกยี่สิบปี

มาตรา ๓๗ ผู้ใดขายฎาจ่ายแจกฎาเสนอขายเสนอจ่าย
แจกสมุดเอกสารฎาหนังสือพิมพ์อันเป็น เสียนหนามแผ่นดิน
ฎาหนังสือพิมพ์อันมีบทประพันธ์ที่ เป็น เสียนหนามแผ่นดิน
โดยรู้ถือว่าสมุดเอกสาร หนังสือพิมพ์ ฎา บทประพันธ์ นั้น ๆ มี
ลักษณะเป็น เสียนหนามแผ่นดินไซ้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิด
ต้องระวางโทษใน ฐานเป็นผู้สมรู้กับผู้ประพันธ์

มาตรา ๓๘ เสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศและเสนา
บดีกระทรวงมหาดไทยจะออกคำสั่ง โฆษณาในราชกิจจานุเบกษา
ห้ามการส่งฎานำเข้ามาในพระราชอาณาจักร ซึ่งสมุดเอกสาร
ฎาหนังสือพิมพ์ใด ๆ อันระบุชื่อไว้ในคำสั่งนั้นก็ได้

ผู้ใดส่งฎานำสมุดเอกสารฎาหนังสือพิมพ์เช่นนั้นเข้ามาใน
พระราชอาณาจักร ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่
เกินสองปีฎาปรับไม่เกินพันบาท ฎาท้งจำและปรับทั้งสอง

วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๔ หน้า ๒๐๑

สถาน แต่ถ้าสมุดเอกสารทุกหนังสือพิมพ์นั้น ๆ มีลักษณะเป็น
เส้นหนามแผ่นดินตามความหมายแห่งบทวิเคราะห์ในมาตรา
๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปีปรับ
ไม่เกินห้าพันบาท ฤๅทั้งจำและปรับทั้งสองสถาน

สมุดเอกสารทุกหนังสือพิมพ์เช่นว่านี้ ให้พนักงานศุลกากร
พนักงานอื่นผู้เป็นเจ้าหน้าที่ยึดและริบไว้เป็นของแผ่นดิน
โดยมีพักต้องคำนึงว่าผู้หนึ่งผู้ใด จะ ถูกพิพากษาว่ามีความ ผิด
ฤๅหาไม่

แต่บุคคลซึ่งมีผู้ส่งสมุดเอกสาร ฤๅ หนังสือพิมพ์ เช่น นี้มา
ให้ โดยไม่ได้รับเห็นฤๅเป็นใจเกี่ยวข้องกับด่วยนั้น ห้ามความผิด
ตามมาตรานี้

มาตรา ๓๕ เมื่อใดสมุดเอกสารบทประพันธ์ทุกหนังสือ
พิมพ์อันเป็นเส้นหนามแผ่นดินได้ โฆษณานอกประเทศสยาม
และได้มีคำสั่งห้ามมิให้นำเข้ามาตามความในมาตรา ๓๔ แห่ง
พระราชบัญญัตินี้ ท่านว่า ผู้ ประพันธ์ บรรณาธิการ ฤๅ เจ้า ของ
หนังสืออันนั้น ๆ ย่อมเป็นผู้ มีโทษในกรุงสยามตามระวางโทษอัน
ระบุไว้ในมาตรา ๓๖ หากว่าสมุดเอกสารทุกหนังสือพิมพ์นั้น
มีข้อความจ้านงหมายถึงประเทศสยามโดยตรงและสนับสนุน
ให้ ไซ้กำลังและทำร้ายในประเทศสยามเพื่อล้างล้มรัฐบาลฤๅ
เปลี่ยนประเพณีการเมืองฤๅเศรษฐกิจในพระราชอาณาจักร

มาตรา ๔๐ สมุดเอกสารฎาหนังสือพิมพ์อื่นต้องห้ามมิให้
นำเข้ามาในพระราชอาณาจักรนั้น ผู้ใดมีอยู่ในความครอบ
ครองของตนแล้วและเอาออกขายฎาจ่ายแจกก็ตามฎาเสนอ
ขายเสนอจ่ายแจกก็ตาม ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกินปีหนึ่งฎาปรับไม่เกินสองพันบาท ฎาท้งจำและ
ปรับทั้งสองสถาน

ถ้าและสมุดเอกสาร ฎาหนังสือพิมพ์นั้น ๆ มีลักษณะเป็น
เสียนหนามแผ่นดิน ตามความหมายแห่งบทวิเคราะห์ใน
มาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ลงโทษจำคุกไม่เกินสามปี
ฎาปรับไม่เกินสามพันบาท ฎาท้งจำและปรับทั้งสองสถาน

มาตรา ๔๑ การยึดสมุดเอกสาร ฎาหนังสือพิมพ์เพราะ
ความผิดที่ได้กระทำลงตามมาตรา ๓๓, ๓๔ และ ๓๕ นั้นพึง
กระทำได้อต่อเมื่อศาลได้สั่งในคำพิพากษาซึ่งตัดสินลงโทษบุคคล
คนเดียวฎาหลายคน ผู้ต้องรับผิดชอบในความผิดที่ได้กระทำ
ลงตามมาตราที่กล่าวมานั้น ให้นำยึดและริบด้วย ในกรณีเช่นนั้น
ในคำพิพากษาให้ระบุชื่อและวันออกแห่งสมุดเอกสารฎาหนังสือ
พิมพ์อื่นจะพึงยึดและริบนั่นลงไว้ให้แน่นอนด้วย ถ้าว่ามี

แม้กระนั้นก็ยึดสมุดเอกสารฎาหนังสือพิมพ์ใด ๆ ที่มีลักษณะ
เป็นเสียนหนามแผ่นดิน เจ้าพนักงานทั้งปวงผู้ทำหน้าที่ในการน

ย่อมจะยึดได้ โดยมีพักต้องมีหมายสั่งอย่างหนึ่งอย่างใด แต่
ในกรณีเช่นนี้ให้เจ้าพนักงานนั้น ๆ ยื่นฟ้องผู้กระทำผิดต่อศาล
มิให้เนิ่นช้า และถ้ามีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ปล่อยผู้ต้องหา
พ้นผิดไป ก็ให้คืนบันดาสมุดเอกสารทุกหนังสือพิมพ์ที่ยึด
ไว้นั้นให้แก่เขา

บทบัญญัติในมาตรานี้ ท่านมิให้ใช้บังคับไปถึงการยึดและ
ริบสมุดเอกสารทุกหนังสือพิมพ์ที่ต้องห้ามมิให้นำเข้ามาในพระ
ราชอาณาจักรตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ฤ็สมุด
เอกสารทุกหนังสือพิมพ์ที่เป็นเสียนนามแผ่นดินอันเป็นบัตร
สนท่ห้ไม่ลงชื่อ ฤ็ไม่มีตัวบุคคลใดจะสั่งให้ศาลพิจารณา
ได้ฤ็สมุดเอกสารทุกหนังสือพิมพ์ที่ร้กล่าวไว้ในมาตรา ๒๔๐
แห่งกฎหมายลักษณะอาญา บันดาสมุดเอกสารทุกหนังสือ
พิมพ์เช่นว่ามานี้ ท่านให้ยึดและริบได้ทันที ไม่ว่าจะเป้น
ของผู้กระทำผิดคนใด ฤ็หาไม่ และมีพักต้องค้ำึงว่าผู้หนึ่ง
ผู้ใดจะถูกพิพากษาว่ามีความผิดฤ็หาไม่

มาตรา ๔๒ การฟ้องคดีอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป้น
หน้าที่ของพนักงานกรมอัยการเท่านั้น แต่บทบัญญัตินี้ไม่
ลบล้างสิทธิของเอกชนที่จะฟ้องร้องคดีเองในกรณีที่มีผู้กระทำ

เล่ม ๔๔ หน้า ๒๐๔ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๕ กันยายน ๒๔๗๐

ผิดฐานมีการขู่ข่มให้กระทำผิด ประทุมร้ายแก่ตนด้วยอุบายแห่ง
สมุดเอกสารทงหนังสือพิมพ์

แพน ก ๔

บทบัญญัติเฉพาะกาล

มาตรา ๔๓ ให้เจ้าของและบรรณาธิการหนังสือพิมพ์อัน
มีอยู่ในเวลาที่ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ปฏิบัติตามบทบัญญัติ
แห่งมาตรา ๑๗ อันว่าด้วยการทำคำขอใบอนุญาตยื่น ต่อสมุห
พระนครบาลทงสมุหเทศาภิบาลนั้นภายในเวลา สอง เดือนนับ
แต่วันประกาศใช้ เป็นต้นไป

พระราชบัญญัติตราไว้เมื่อวันที่ ๒ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๗๐
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน.